

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 124

гр. Пловдив , 09.07.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ в
закрито заседание на девети юли, през две хиляди двадесет и първа година в
следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

като разгледа докладваното от Славейка Ат. Костадинова Въззивно частно
търговско дело № 20215001000472 по описа за 2021 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 729 ал. 3 от ТЗ във връзка с чл.613а ал. 3 от
ТЗ и чл. 274 и следващите от ГПК.

С определение № 260272 от 27.04.2021 година, постановено по т.
дело № 66/2010 година по описа на Окръжен съд – Пазарджик, е оставено без
уважение възражение вх. № 263766/02.04.2021 година, подадено от
Национална агенция за приходите — гр. С., ул. Кн. Д., №*** чрез директор на
дирекция „ Д. в. В. П. срещу частични сметки за разпределение № 3 и № 4,
обявени в ТРРЮЛНЦ при Агенцията по вписванията на 22.03.2021 г., респ.
23.03.2021 г. по партидата на „Б. - С.“ АД /в несъстоятелност/, ЕИК
*****, изготвени от синдика И. Л. К..

Оставено е без уважение възражение вх. № 263782/02.04.2021 г.,
подадено от кредитора Л. А.. К. срещу частична сметка № 3, обявена в
ТРРЮЛНЦ при Агенцията по вписванията на 22.03.2021 г. по партидата на „
Б. М. – С-“ АД /в несъстоятелност/, ЕИК ***** , изготвена от синдика И.
Л. К..

Оставено е без уважение възражение вх. № 263877/06.04.2021 г.,

подадено от кредитора „Б. и.“ АД, чрез изпълнителния директор Г.С., срещу частична сметка за разпределение № 4, обявена в ТРРЮЛНЦ при Агенцията по вписванията на 23.03.2021 г. по партидата на „Б. М. – С-“ АД (в несъстоятелност), ЕИК *****, изготвена от синдика И. Л. К..

Оставено е без уважение възражение вх. № 263887/06.04.2021 г., подадено от кредитора „Г.“ АД, чрез изпълнителния директор Л.К. и кредитора Л.К. срещу частична сметка № 4, обявена в ТРРЮЛНЦ при Агенцията по вписванията на 23.03.2021 г. по партидата на „Б. - С.“ АД /в несъстоятелност/, ЕИК *****, изготвена от синдика И. Л. К..

Одобрена е частична сметка № 3 за разпределение на сумата от 135 000 лева, подлежаща на разпределение след постановено влязло в сила решение по т. д. № 74/2017 г. на ОС — Пазарджик, обявена в ТРРЮЛНЦ при Агенцията по вписванията на 22.03.2021 г. по партидата на „Б. М. – С-“ АД /в несъстоятелност/, ЕИК *****, изготвена от синдика И. Л. К..

Одобрена е частична сметка № 4 за разпределение на сумата от 650 000 лева, подлежаща на разпределение след постановено влязло в сила решение по т. д. № 74/2017 г. на ОС - Пазарджик, обявена в ТРРЮЛНЦ при Агенцията по вписванията на 23.03.2021 г. по партидата на „Б. М. –С-“ АД /в несъстоятелност/, ЕИК *****, изготвена от синдика И. Л. К..

Постановено е обявяване на определенията в ТРРЮЛНЦ, от която дата кредиторите и длъжникът да се считат за уведомени.

Определението е обявено в ТРРЮЛНЦ по партидата на „Б. М. –С-“ АД на дата 27.04.2021 година.

В предвидения в закона – чл. 729 ал. 3 във връзка с чл. 613а ал. 3 от ТЗ и чл. 275 ал. 1 от ГПК едноседмичен срок /изтичащ на 05.05.2021 година/ срещу определенията, с което са одобрени двете частични сметки за разпределение - № 3 и № 4 в производството по несъстоятелност на „Б. М. – С-“ АД /н./са подадени четири частни жалби.

1. Л. А.. К. в качеството си на кредитор на „Б. М.-С-“ АД /н./ е подала частна жалба вх. № 264697/07.05.2021 година срещу определенията, след

като не е уважено възражението й с вх. № 263782/02.04.2021 година. Доводите в частната жалба срещу определението за одобряване на частична сметка № 3 съвпадат с тези в подаденото възражение и се свеждат до това, че извършеното от синдика разпределение е преждевременно, нецелесъобразно и уврежда интересите на кредиторите, доколкото синдикът не е дал отчет за липсващи средства по особената сметка, каквито твърдения се поддържат от жалбоподателката. Има и довод за незаконосъобразност поради това, че са изготвени две, а не една обща сметка за разпределение, което увреждало кредиторите. При одобряването на сметката съдът по несъстоятелността не се произнесъл по възражението на жалбоподателката за произхода на средствата на кредитора „С.“ ЕООД, с които са предплатени разноските от 115 000 лева, не изискал декларация в съответствие със Закона за мерките срещу изпиране на пари и неправилно ги включил в сметката за разпределение. Посочено е също така, че неправилно в сметка № 3 за разпределение с ред по чл. 722 ал. 1 т. 3 от ТЗ е включена внесена от „С.“ ЕООД сума от 9 828 лева, която не била внесена по особената сметка на длъжника по реда на чл. 629 б от ТЗ, а директно платена на охранителната фирма „Р. С.“ ООД. Сумата от 15 000 лева не била внесена от същия кредитор като разноски за издръжката на производството по несъстоятелност, което се установявало от хронологичната справка по оперативната сметка на длъжника. Кредиторът „М. И. Б. ООД също не бил внасял суми за издръжка на несъстоятелността, а сумата от 20 000 лева, която му била разпределена с одобрената с обжалваното определение сметка № 3 била внесена от адвокатско дружество „К. и В.“. Неправилно в сметката за разпределение не били включени сумите за неизплатено възнаграждение на синдика и счетоводителя през 2019-2020 година, а това било сторено с постановено от съда по несъстоятелността определение от 26.04.2021 година – един ден преди постановяване на определението за одобряване на сметките.

Срещу частната жалба на кредитора Л.К., е подаден писмен отговор от „С.“ ЕООД, ЕИК *****, с изразено становище за нейната неоснователност и с искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева за изготвянето на отговора. Към отговора е приложен договор за правна защита и съдействие, списък по чл. 80 от ГПК и заверено копие от преводно нареждане от 08.01.2020 година за

сумата от 15 000 лева.

Писмен отговор срещу тази частна жалба е подаден и от кредитора „М. И. Б. ООД чрез пълномощника адвокат А. К.. В него се изразява становище за неоснователност на частната жалба, като са развити подробни съображения и се претендират разноски за адвокатско възнаграждение съобразно представения договор за правна защита и списък по чл. 80 от ГПК.

Втората частна жалба срещу определение № 260272 от 27.04.2021 година, постановено по т. дело № 66/2010 година по описа на Окръжен съд – Пазарджик, е с вх. № 264698/07.05.2021 година. Тя е подадена от „Г.“ АД, ЕИК *****, представлявано от Изпълнителния директор Л. А.. К. и Л. А.. К. като кредитор в лично качество. Макар в жалбата да липсва конкретизация и да е посочено, че определението се обжалва изцяло, съобразявайки подаденото възражение от „Г.“ АД по чл. 728 от ТЗ, което е само срещу сметка за разпределение № 4, както и разпоредбата на чл. 729 ал. 3 изречение първо от ТЗ, съдът намира, че тази жалба касае определението в частта за одобряване на сметка за разпределение № 4. Доводите са за нецелесъобразност и преждевременност на извършеното разпределение, без отчет на синдика за липсващите средства по особената сметка и при липса на информация на кредиторите за това какви средства има по сметката, което увреждало интересите им. Незаконосъобразно, противоречащо на разпоредбата на чл. 721 ал. 1 от ТЗ било изготвянето на две, а не на една обща сметка за разпределение от синдика. Неправилно в сметката за разпределение не били включени сумите за неизплатено възнаграждение на синдика и счетоводителя през 2019-2020 година, а един ден преди постановяване на определението за одобряване на сметките, било постановено от съда по несъстоятелността определение от 26.04.2021 година, с което било разрешено на синдика да се разпoredи със суми за тези възнаграждения. Неправилно съдът не взел предвид възражението на жалбоподателя, че не следва да се одобрява сметката за разпределение преди произнасянето на съда по несъстоятелността с определение по чл. 692 ал. 1 от ТЗ за одобряване на допълнителен списък на приетите вземания, обявен на 15.10.2020 г. в ТРРЮЛНЦ, в който била включена сумата от 12 710 лева,

представляваща вземане на кредитора „Г.“ АД за съдебни разноски по изпълнителен лист № 27/15.06.2020 година с поредност по чл. 722, ал. 1, т. 7 от ТЗ, срещу което нямало възражение, но не било постановено определение от съда по несъстоятелността чл. 692 ал. 1 от ТЗ вече шести месец.

Поддържа се наличие на тенденциозно отношение на съда по несъстоятелността към „Г.“ АД, което го ощетявало като кредитор. Изводът на съда, че при неприключило производство по чл. 692 от ТЗ по допълнителния списък, обявен на 15.10.2020 година, не следва да се признае по включено в него вземане, макар и без подадени възражения, бил незаконосъобразен. Тенденциозно било и обявяването на определението за одобряване на сметките за разпределение № 3 и № 4 в ТРРЮЛНЦ на 27.04.2021 година, преди Великденските празници, при което на кредиторите, подали възражения срещу тях, останали само два работни дни за изготвяне и депозиране на жалби.

Срещу частната жалба на „Г.“ АД е подаден писмен отговор от „М. И. Б. ООД чрез пълномощника адвокат А. К. с изразено становище за неоснователност, с подробно развити съображения и искане за присъждане на разноски – адвокатско възнаграждение съобразно представен договор за правна помощ и списък по чл. 80 от ГПК.

Третата частна жалба е подадена от кредитора „Б. и.“ АД, ЕИК *****, представляван от Изпълнителния директор Г.С.. Оплакванията са за незаконосъобразност и необоснованост на определение № 260272 от 27.04.2021 година на ОС – Пазарджик по т. дело № 66/2010 година, постановено след оставяне без уважение на подаденото от частния жалбоподател възражение по чл. 728 от ТЗ срещу сметка за разпределение № 4. Поддържа се преждевременност и нецелесъобразност на извършеното разпределение и увреждане на интересите на кредиторите поради недадени обяснения от синдика за липсващите средства по особената сметка на длъжника и липса на точна информация за кредиторите относно наличните суми по тази сметка. Твърди се, че изготвянето на две сметки за разпределение, а не на една обща, е незаконосъобразно. Неправилно в сметката за разпределение не били включени сумите за неизплатено

възнаграждение на синдика и счетоводителя през 2019-2020 година, а това било сторено с отделно определение на съда по несъстоятелността по чл. 658 ал. 1 т. 9 от ТЗ, постановено на 26.04.2021 година – един ден преди постановяване на определението за одобряване на сметките. По отношение на одобрената сметка за разпределение № 4 се излагат доводи, че „Б. и.“ АД е включено само с размер на остатък от приети вземания 352180,87 лева, с плащане по тази сметка 45340,41 лева с ред по чл. 722, ал. 1, т. 8 от ТЗ. Твърди се, че неправилно вземането на кредитора от 1 478 417.58 лева, прието със списък на приетите вземания от 16.07.2011 година и допълнено с определение № 534/28.12.2012 година по т. дело № 66/2010 година било намалено както със сумата от 914 984.44 лева, приета за несъществуваща с решение по т.д. № 13/2013 година на ОС – Пазарджик и т. д. № 356/2015 г. на ПАС, така и със сумата от 65 937.92 лева — вземане, прието за несъществуващо с решение по т. д. № 193/2014 г. на ОС – Пазарджик. Вземането от 914984,44 лева включвало сумата от 819072 лева неизплатена стока по фактура № 106/31.01.2010 година и 95912,44 лева лихви за забава върху тази главница. То било включено в списъка на предявените и приети вземания от съда по несъстоятелността с определение № 534/28.12.2012 година по т. дело № 66/2010 година. С решението по т. дело № 13/2013 година на ОС – Пазарджик и решение № 242/02.07.2015 година, постановено по в.т. дело № 356/2015 година на АС – Пловдив тези вземания били приети за несъществуващи поради извършено прихващане с насрещно вземане на „Б. М. – С-“ АД по фактура № 37/29.01.2010 година в размер на 820 800 лева. Същевременно с решение № 188/13.06.2016 година по в.т. дело № 195/2016 година на АС – Пловдив, влязло в сила на 09.02.2017 година, била обявена за недействителна на основание чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ сделката по фактура № 37/29.01.2010 година, сключена между „Б. М. –С-“ АД /н./ и жалбоподателя „Б. и.“ АД. В частната жалба се сочи, че след обявяването на относителната недействителност на сделката по фактура № 37/29.01.2010 година е отпаднало основаниято за прихващане по смисъла на чл. 103 от ЗЗД поради липса на насрещни, изискуеми и ликвидни вземания. Поради това „Б. и.“ АД поискал промяна на списъка на приетите вземания и включване в него на вземането от 820 800 лева. Това искане не било уважено от съда по несъстоятелността с определение № 264/21.04.2017 година, поради което бил заведен от жалбоподателя иск по чл. 694, ал. 2, т. 1 от ТЗ, по който било

образувано т. дело № 74/2017 година на ОС - Пазарджик. Искът бил отхвърлен с решени № 34/13.03.2019 година, потвърдено с решение № 356/27.11.2019 година по в.т. дело № 377/2019 година на АС – Пловдив.

Жалбоподателят, позовавайки се на мотивите на решението по в.т. дело № 377/2019 година на АС – Пловдив, според които с обявяването на недействителността на продажбата по фактура № 37/29.01.2010 година и отпадането на действието на прихващането, в патримониума на „Б. и.“ АД отново се е породило вземането, признато за несъществуващо с решенията по т.д. 13/2013 година и 356/2015 година. Позовава се и на мотивите на определение № 143/08.03.2021 година на ВКС, I т.о., с което не е допуснато до касационно обжалване това решение на АС – Пловдив, като счита, че има приети вземания в общ размер на 914 984,44 лева по фактура № 106/31.01.2010 година ведно с лихви за забава. Тъй като жалбоподателят бил ощетен за това вземане със сметки за разпределение № 1 и № 2 / 8,911% по първата и 20,352% по втората, общо в размер на 267 751,90 лева, те следвало да бъдат включени в сегашната сметка за разпределение с ред по чл. 722 ал. 1 т. 7 от ТЗ. В противен случай и при уважаване на предявените от „Б. М. – С.“ АД искове по т. дело № 94/2020 година на ОС – Пазарджик за връщане на вещите, предмет на относително недействителната сделка по фактура № 37/29.01.2010 година според жалбоподателя би се стигнало до неоснователно обогатяване.

Срещу частната жалба на „Б. и.“ АД са подадени писмени отговори от „С.“ ЕООД чрез адвокат С. Д. и от „М. И.“ ООД чрез адвокат А. К. с изразено становище за неоснователност и с искания за присъждане на разноски съобразно представените договори за правна защита и съдействие и списъци по чл. 80 от ГПК.

Четвъртата частна жалба е с вх. № 264706/07.05.2021 година. Подадена е от Н. чрез директор на дирекция „Д. в. В. П.. Тя касае определението за одобряване на сметка за разпределение № 4 след неуважаване на подаденото от Н. възражение. Оспорен изводът на съда, че публичните вземания в общ размер на 63074,89 лева, предявени от Н. с молба от 08.01.2020 година не могат да бъдат включени в сметката за

разпределение, тъй като списъците, в които тези вземания са включени, не били одобрени от съда по несъстоятелността към датата на изготвяне на сметката, а едва на 30.03.2021 година след развитие се производство по чл. 690 от ТЗ досежно списъците от 26.03.2020 година и от 14.09.2020 година. Забавянето в развитието на производството по чл. 690 от ТЗ се дължало на некоректност от страна на синдика, а и освен това към момента на постановяване на обжалваното определение от 27.04.2021 година вече имало определение на съда за одобряване на списъците с приетите публични вземания, предявени с молбата от 08.01.2020 година. Поддържа се, че няма пречка за тези вземания да бъде заделена сума предвид факта, че синдикът пристъпва към удовлетворяване на вземания от следващия ред. Оспорени са и мотивите на съда, свързани с невъзможността да бъдат удовлетворени по реда на чл. 722, ал. 1, т. 7 от ТЗ при условията на чл. 721, ал. 3 от ТЗ публичните вземания за ДТ в размер на 4528,16 лева, дължима по изпълнителен лист № 105 от 08.07.2020 година, издаден по влязло в сила решение по т.д. № 2494/2014 година по описа на СГС, страна по което е бил синдикът, както и вземания в размер на 6313,59 лева за данък върху доходите на физическите лица и за задължителни осигурителни вноски, дължими съгласно подадени от синдика декларации образец 6 и декларации по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201 ал. 1 от ЗКПО. Според жалбоподателя тези декларации били частни свидетелстващи документи, съдържащи извънсъдебно признание на дължимия от длъжника данък. Твърди се, че както вземането на ДТ, така и вземанията на данъци са възникнали след откриването на производството по несъстоятелност и е следвало да бъдат заплатени на падежа, което не е сторено. Искането е да се отмени обжалваното определение, с което е одобрена сметка за разпределение № 4, като от сумата, предвидена за разпределение на вземания на кредитори по чл. 722, ал. 1, т. 8 от ТЗ се разпредели/задели сума в размер на 70053,16 лева за удовлетворяване на публични вземания с ред по чл. 722 ал. 1 т. 7 от ТЗ. С жалбата е формулирано и особено искане да се спре на основание чл. 277 от ГПК във връзка с чл. 621 от ТЗ изпълнението на определение № 260272 от 27.04.2021 година в частта, с която е одобрена частична сметка № 4.

Срещу частната жалба на Н. е подаден писмен отговор от И. Л. К. – синдик на „Б. - М.“ АД с изразено становище за неоснователност и с

подробно развити съображения за неоснователност на изложените в жалбата на Н. доводи.

Писмен отговор е подаден и от „С.“ ЕООД със становище за неоснователност.

Апелативният съд, като прецени събраните по делото доказателства и съобрази доводите на страните, изложени в частните жалби и в писмените отговори, намира следното:

Частните жалби са процесуално допустими, подадени са от легитимирани страни в едноседмичния срок от вписването в Търговския регистър на обжалваното определение.

Разгледани по същество, частните жалби са неоснователни в частта, касаеща одобряването на сметка за разпределение № 3 и основателни в частта, касаеща одобряването на сметка за разпределение № 4.

Предмет на обжалване по настоящото дело е определението на съда по несъстоятелността на „Б. М.-С.“ АД /н./ от 27.04.2021 година, постановено по т.дело№ 66/2010 година, с което са одобрени две частични сметки за разпределение.

С частична сметка за разпределение № 3 се разпределя сумата от 135 000 лева измежду кредитори с ред на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 3 от ТЗ.С нея е предвидено плащане сумата от 115 000 лева на „С.“ ЕООД с ред по чл. 722 ал. 1 т. 3, представляваща предплатени разноси по чл. 628 от ТЗ и сумата от 20 000 лева на „М. И. Б.“ ООД на същото основание.

С частична сметка за разпределение № 4 се разпределя сумата от 650 000 лева измежду кредитори с приети вземания с ред на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 7 и т. 8 от ТЗ.

Сметките за разпределение са изготвени от синдика на „Б. - С.“ АД /н./ И. Л. К..

Частична сметка за разпределение № 3 е обявена в ТРРЮЛНЦ по партидата на дружеството-длъжник на 22.03.2021 г.

Частична сметка за разпределение № 4 е обявена на 23.03.2021 г. по партидата на дружеството –длъжник.

По конкретните доводи за незаконосъобразност на определението на съда на несъстоятелността за одобряване на частични сметки за разпределение № 3 и № 4, изложени в частните жалби и подробно възпроизведени по-горе, настоящият съдебен състав намира следното:

На първо място, изготвянето на две частични сметки за разпределение няма отношение към законосъобразността на самите сметки и на определението за тяхното одобряване. След отхвърляне с влязло в сила съдебно решение на предявен установителен иск за съществуване на неприето вземане на „Б. и.“ АД за сумата от 820 800 лева, която е заделена на основание чл. 694 ал. 9 от синдика в предходната частична сметка за разпределение № 2, той е пристъпил към разпределение на част от заделената сума в размер на 785 000 лева. Изготвянето на частична сметка № 3 за вземанията с ред по чл. 722 ал. 1 т. 3 от ТЗ и на частична сметка № 4 за вземанията с ред по чл. 722 ал. 1 т. 7 и т. 8 не противоречи на закона. В разпоредбата на чл. 721 ал. 1 действително е посочено, че синдикът изготвя сметка за разпределение на наличните суми между кредитори с вземания по чл. 722 ал. 1, което обаче не е пречка да се изготвят няколко частични сметки до изчерпване на наличните суми съобразно реда, привилегиите и обезпеченията.

Неотносими към законосъобразността на сметките за разпределение и определението за одобряването им са и доводите, свързани с недадени обяснения на синдика за евентуални липси на средства от особената сметка на несъстоятелността и с липсата на точна информация за кредиторите за движението по тази сметка. В случая става дума за разпределение на суми, заделени по предходна частична сметка, като при евентуални липси следва да се търси отговорност от синдика, но не и да се отказва одобряване на изготвените от него сметки.

При положение, че сумата от 820 800 лева е налична и подлежи на разпределение, като тя надхвърля в пъти предплатените разноси по несъстоятелността, синдикът с оглед разпоредбата на чл. 632 а от ТЗ следва да възстанови предплатените суми, тъй като масата на несъстоятелността се е увеличила достатъчно. Разпоредбата на чл. 632 а от ТЗ установява привилегия с цел да се стимулират кредиторите да предплатят разноските, като в т. 9 на ТР 1/03.12.2018 година на ОСТК изрично е прието, че тези вземания попадат в чл. 722 ал. 1 ред трети. С цитираното тълкувателно решение изрично е посочено, че възстановяването на предплатените разноси се осъществява чрез изготвяне на сметка за разпределение. При цитираната нормативна уредба и задължителна за съдилищата практика доводите, че разпределението на суми за кредиторите, предплатили разноските, е нецелесъобразно и преждевременно, не могат да бъдат споделени.

Неоснователни са и конкретните възраженията, свързани с разпределяне на три от сумите по частична сметка за разпределение № 3.

На първо място става дума за сумата от 20 000 лева, заплатена с три платежни нареждания: 5000 лева на 12.06.2019 година, 8000 лева на 10.07.2019 година и 7000 лева на 22.06.2020 година от „М. И. Б. ООД. Доводите за недължимост на тази сума са свързани само с това, че тя е внесена за покриване на разноските в производството по несъстоятелност не от кредитора, а от адвокатско дружество „К. и В.“. При липса на оспорване, че тези суми са заплатени и са изразходвани за покриване на разноските в производството по несъстоятелност и че посоченото адвокатско дружество представлява този кредитор в производството по несъстоятелност, като самото то няма качеството на кредитор, доводите за недължимост на посочената сума на кредитора „М. И. Б. ООД са неоснователни. Става дума за отношения между представител и представляван и доколкото сумите са постъпили като разноси за производството по несъстоятелност от името на „М. И. Б. АД, те следва да бъдат разпределени на това дружество.

Неоснователно е и оспорването на дължимостта на сумата от 15 000 лева, предплатена като разноси в производството по несъстоятелност от „С.“ ООД на дата 08.01.2020 година. Реалното внасяне на тази сума по сметката на длъжника като разноси за производството по несъстоятелност се

установява с представеното към подадения от „С.“ ЕООД писмен отговор на частната жалба на Л. А.. К. преводно нареждане. От него е видно, че тази сума е внесена на 08.01.2020 година по сметката на „Б. М.-С.“ АД /н./, като посоченото основание е „разноски по несъстоятелност“. Постъпването на посочената сума по сметката на длъжника се установява и с представеното от синдика извлечението от сметката на стр. 7061-70712 от производството по несъстоятелност, отнасящо се до периода 08.05.2019 година – 31.03.2021 година, като е посочено на гърба на стр. 7062.

Заплащането на сумата от 9828 лева с три платежни нареждания от „С.“ ЕООД директно на „Р. С.“ ООД – дружество, осъществявало охрана на имуществото на длъжника, включено в масата на несъстоятелността, е безспорно между страните. Синдикът е посочил, че това е станало по негово искане в период, когато в особената сметка не е имало средства за заплащане на охраната през месец юли 2019 година и следващите, поради което производството по несъстоятелност е било спряно, като кредиторите все още не са били предплатили посочените от съда разноски. Искането за заплащане директно на охранителната фирма било Н.равено от синдика до всички кредитори и било осъществено от „С.“ ЕООД. При неоспорване на извършеното по този начин реално плащане, съдът намира, че същото представлява заплатени от кредитора разноски в производството по несъстоятелност, чието изплащане му се дължи по реда на чл. 722 ал. 1 т. 3 от ТЗ. Безспорно е, че охраната на имуществото от масата на несъстоятелността е в интерес на всички кредитори, доколкото е насочено към опазване масата на несъстоятелността, поради което макар и невнесени в особената сметка, а директно заплатени на търговското дружество, осъществяващо тази дейност, сумите се дължат на заплатилия ги кредитор. Твърденията, че „Р. С.“ ООД е осъществявало охрана на имущество на „С.“ ЕООД, а не на такова на длъжника от масата на несъстоятелността не е подкрепено с доказателства. То е в противоречие с данните, че възложител по договора за охрана е „Б. М.-С.“ АД.

Липсата на данни за произхода на средствата, с които са предплатени от кредиторите разноските в производството по несъстоятелност също няма отношение към законосъобразността на сметката за разпределение. Дори да се приеме, че синдикът е сред лицата, за които Законът за мерките срещу

изпиране на пари установява задължение за проверка на произхода на сумите, предплатени от кредиторите за издръжка на производството по несъстоятелност, което според настоящия съдебен състав не е така, то неизпълнението на това задължение би могло да доведе до евентуални административни санкции или наказателна отговорност, но не се отразява на уредените от закона права на кредитора да получи обратно предплатените разноски.

Другата група възражения, касаещи одобрената частична сметка за разпределение № 3, са тези за възнагражденията на синдика и счетоводителя. В сметката такива не са включени. На 26.04.2021 година съдът по несъстоятелността с определение е разрешил на синдика да се разпорежи от особената сметка със сумата 8515 лева, представляваща възнаграждение на синдика за период от четири месеца, а именно декември 2019 година – март 2020 година в размер на 7915 лева и възнаграждение за счетоводителя за период от четири месеца, а именно ноември 2019 година – февруари 2020 година, в размер на 600 лева. Само по себе си невключването на тези суми в частична сметка за разпределение № 3 не е основание да се откаже нейното одобряване.

Съгласно разпоредбата на чл. 661 от ТЗ синдикът получава за своята работа възнаграждение – текущо и окончателно, определено от събранието на кредиторите по чл. 661 ал. 1 от ТЗ или от съда в случаите на чл. 661 ал. 6 от ТЗ. За регламентираното от закона право на възнаграждение синдикът се явява кредитор на масата на несъстоятелността. В чл. 723 т. 2 от ТЗ изрично е посочено, че възнаграждението на синдика представлява разноски по несъстоятелността, като в чл. 661 ал. 3 от ТЗ е предвидено, че синдикът получава текущото си възнаграждение ежемесечно. При наличие на средства по сметката на длъжника, какъвто е настоящия случай, заплащането на дължимото текущо възнаграждението на синдика, което се изплаща ежемесечно, за каквото става дума в случая, е въз основа на определение на съда по чл. 658 ал. 1 т. 9 от ТЗ.

Неоснователни са и доводите за датата, на която е обявено в ТРРЮЛНЦ определението на съда по чл. 729 ал. 1 от ТЗ, а именно преди Великденските празници. При невъзможност на страните за извършат

процесуалните действия в определения срок, дължаща се на уважителни причини, те разполагат с процесуалните възможности по чл. 63 от ГПК да искат неговото продължаване.

По изложените съображения съдът намира, че следва да потвърди определението в частта, с която е одобрена от съда по несъстоятелността сметка за разпределение № 3.

По отношение на конкретните оплаквания, касаещи невключването в сметка за разпределение № 4 на вземанията на Н., на „Г.“ АД и на „Б. и.“ АД, посочени в частните жалби съдът намира следното:

Вземанията, за които Н. претендира, че е следвало да бъдат включени в сметка за разпределение № 4 с ред по чл. 722 ал. 1 т. 7 са публичните вземания в общ размер на 63074,89 лева, предявени с молба от 08.01.2020 година и включени в допълнителните списъци, обявени в ТРРЮЛНЦ на 26.03.2020 година и на 14.09.2020 година, одобрени с определението на съда по чл. 692 от ТЗ № 260210/30.03.2021 година. Към момента на изготвянето на сметка за разпределение № 4 от синдика списъците с тези вземания действително не са били одобрени от съда по предвидения за това ред в чл. 692 от ТЗ, т.е. не са имали характер на приети вземания по смисъла на чл. 693 от ТЗ. Една част от тях са били включени в списък с приети вземания и срещу тях не е имало подадени възражения, а другата част са в списъка с неприети вземания от 14.09.2020 година и срещу тях е подадено възражение от Н.. За синдика, както и за съда по несъстоятелността наличието на вземания, включени в допълнителен списък на приетите вземания, без възражения срещу тях, респ. наличието на производство по чл. 692 ал. 2 от ТЗ са известни обстоятелства. При това положение и доколкото производството по одобряване на списъка по начало следва да приключи в кратки срокове, видно от разпоредбите на чл. 692 от ТЗ, според настоящия съдебен състав е следвало да се изчака приключването му преди изготвянето на сметката, за да може да се постигне целта на производството, а именно да се осигури справедливо удовлетворяване на кредиторите.

Нещо повече, дори към момента на изготвяне на сметката за разпределение описаните по-горе вземания на Н. да не са имали характер на приети такива по смисъла на чл. 693 от ТЗ, то към момента на одобряването на тази сметка на 27.04.2021 година вече е било постановено определението на съда по чл. 692 от ТЗ. Съдът е следвало да съобрази наличието и на друг кредитор с вземане по чл. 722 ал. 1 т. 7 от ТЗ към момента на постановяване на определението си по чл. 729 ал. 1 от ТЗ и да откаже да одобри сметката, доколкото с нея е предвидено удовлетворяване на кредитори и от следващия ред при наличие на кредитор от предходния такъв.

Изложените до тук съображения се отнасят и до вземането на „Г.“ АД в размер на 12 710 лева за съдебни разноски, което е включено от синдика в списъка на приети вземания, обявен в ТРРЮЛНЦ на 15.10.2020 година с поредност чл. 722 ал. 1 т. 7 от ТЗ и е безспорно, че срещу него не са подадени възражения от длъжника или друг кредитор. Към настоящия момент, към който определението за одобряване на сметката за разпределение все още не е влязло в сила, има постановено определение на съда по несъстоятелността № 260353/10.06.2021 година, с което е одобрен списък на приетите вземания, включващ това вземане на „Г.“ АД.

Имайки предвид изложените по-горе мотиви за наличието на приети вземания на двама кредитори с поредност по чл. 722 ал. 1 т. 7 от ТЗ, възникнали преди влизане в сила на определението за одобряване на сметка за разпределение № 4, в която е предвидено удовлетворяване на кредитори от следващия ред, без да са включени вземания на Н. и „Г.“ АД, съдът намира, че следва да отмени определението и да откаже да одобри частична сметка за разпределение № 4. Синдикът следва да изготви нова сметка за разпределение, съобразявайки всички приети вземания до момента на изготвянето ѝ.

За пълнота на изложението съдът ще обсъди и останалите доводи, съдържащи се в частната жалба на Н., както и тези, съдържащи се в частната жалба на „Б. и.“ АД.

Освен обсъденото по-горе вземане от 63074,89 лева, Н. претендира включване по ред 7 на чл. 722 ал. 1 от ТЗ на вземанията му за държавна такса

в размер на 4528,16 лева, дължима по изпълнителен лист № 105 от 08.07.2020 година, издаден по влязло в сила решение по т.д. № 2494/2014 година по описа на СГС, страна по което е бил синдикът, както и вземания в размер на 6313,59 лева за данък върху доходите на физическите лица и за задължителни осигурителни вноски, дължими съгласно подадени от синдика декларации образец 6 и декларации по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201 ал. 1 от ЗКПО.

Според настоящия съдебен състав частична сметка за разпределение № 4 не може да бъде одобрена и поради непредприемане от страна на синдика на действия, свързани с тези вземания на Н.. Съображения на съда са следните:

Съгласно [чл. 687, ал. 2 от ТЗ](#) синдикът вписва служебно в списъка на предявените вземания и установеното с влязъл в сила акт публично вземане. В този случай Н. не е длъжна да предявява вземането по реда и в сроковете по [чл. 685](#), респ. [чл. 688 от ТЗ](#). Това произтича и от разпоредбата на [чл. 164, ал. 4 от ДОПК](#), според която, в случай че вземането е установено с влязъл в сила акт, синдикът незабавно го включва в списъка на приетите от него вземания така, както е предявено. Според настоящия състав синдикът следва да състави служебно и списък на възникналите задължения по подадените декларации обр. 6 и декларации по [чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ](#), тъй като се касае за текущи задължения, които самия синдик знае и декларира пред Н.. Те безспорно са поети със съгласието на синдика и са признати от него. Съгласно [чл. 721, ал. 3 от ТЗ](#) не може да бъде отказано включване в сметката за разпределение на вземане по [чл. 722, ал. 1, т. 7 от ТЗ](#), ако задължението е поето със съгласие на синдика или е признато от него. Именно това е сторено чрез подаване на декларациите за дължими данъци. В този случай вземанията са установени, което произтича от [чл. 105](#) и [чл. 107 от ДОПК](#). Касае се за предварително установяване, самоизчисляване и задължение за внасяне въз основа на подадените декларации от самия длъжник. Това обстоятелство, наред с нормите на чл. 685, [чл. 688 от ТЗ](#) и [чл. 721, ал. 3 от ТЗ](#), налага извода, че синдикът е длъжен да състави служебно списък на вземания по подадените декларации обр. 6 и декларации по [чл. 55, ал.](#)

[1 от ЗДДФЛ](#), които са поети с негово съгласие и са признати от него. Необходимостта от съставяне на списък произтича от защита правата на останалите кредитори и информиране на същите. Преди съставяне на такъв списък синдикът не може да се пристъпи към изготвяне на сметка за разпределение, с която да се удовлетворяват вземания на кредитори с поредност по [чл. 722, ал. 1, т. 8 от ТЗ](#), доколкото не е приключила процедурата относно приемането на установените публични вземания, които подлежат на удовлетворяване преди тези по [чл. 722, ал. 1, т. 8 от ТЗ](#).

По отношение на претендираното вземане от кредитора „Б. и.“ АД, съдът, съобразявайки доказателствата, включително постановените и влезли в сила съдебни решения, намира следното:

Според съда към настоящия момент не може да се приеме, че „Б. и.“ АД е кредитор с прието вземане по отношение на „Б. М. – С.“ АД.

От изложеното в частната жалба е видно, че става дума за вземането от 914 984,44 лева, включващо сумата от 819072 лева неизплатена стока по фактура № 106/31.01.2010 година и 95912,44 лева лихви за забава върху тази главница, представляващо част от цялото вземане на кредитора от 1 478 417.58 лева, прието със списък на приетите вземания от 16.07.2011 година и допълнено с определение № 534/28.12.2012 година по т. дело № 66/2010 година. Частният жалбоподател твърди, а и от доказателствата по делото е видно, че това вземане е прието за несъществуващо с решение по т.д. № 13/2013 година на ОС – Пазарджик, потвърдено с решение по т. д. № 356/2015 г. на ПАС поради извършено прихващане с насрещно вземане на „Б. М. – С.“ АД по фактура № 37/29.01.2010 година в размер на 820 800 лева. С решение № 188/13.06.2016 година по в.т. дело № 195/2016 година на АС – Пловдив, влязло в сила на 09.02.2017 година, е обявена за недействителна на основание чл. 647 ал. 1 т. 6 от ТЗ сделката по фактура № 37/29.01.2010 година, сключена между „Б. М. –С.“ АД /н./ и жалбоподателя „Б. и.“ АД. След обявяването на относителната недействителност на сделката по

фактура № 37/29.01.2010 година е отпаднало основанието за прихващане по смисъла на чл. 103 от ЗЗД поради липса на насрещни, изискуеми и ликвидни вземания, което е прието и в мотивите на съдебно решение № 356 от 27.11.2019 година по в.т. дело № 377/2019 година на АС – Пловдив, потвърждаващо решението по т. дело № 74/2017 година на ОС – Пазарджик. Тези решения са постановени по иск по чл. 694, ал. 2, т. 1 от ТЗ, предявен от „Б. и.“ АД, след като с определение № 264/21.04.2017 година по чл. 692 от ТЗ на съда по несъстоятелността е прието несъществуването на вземането на кредитора „Б. и.“ АД в размер на 820 800 лева, предявено на основание чл. 648 от ТЗ, представляващо платената цена по сделката с продавач длъжника „Б. М. – С-“ АД по фактура № 37/29.01.2010 година, обявена за относително недействителна по отношение кредиторите на несъстоятелността. Решение № 356 от 27.11.2019 година, постановено по в.т. дело № 377/2019 година на АС – Пловдив не е допуснато до касационно обжалване с определение № 143 от 08.03.2021 година по т. дело № 1062/2020 година на I т.о. на ВКС.

Настоящият съдебен състав не споделя становището на частния жалбоподател „Б. и.“ АД, че въз основа на мотивите на цитираните по-горе решение на АС – Пловдив по в.т. дело № 377/2019 година на АС – Пловдив и определението на ВКС, с което то не е допуснато до касационно обжалване, следвало да се приеме, че има вземане до общия размер на 914 984,44 лева, което следвало да участва при изготвянето на сметката за разпределение. Съществуването на приетото през 2012 година вземане е отречено със сила на пресъдено нещо с влезлите в сила решения т.д. № 13/2013 година на ОС – Пазарджик, потвърдено с решение по т. д. № 356/2015 г. на ПАС. В мотивите си АС – Пловдив и ВКС приемат, че обявяването на недействителността на продажбата и отпадането на действието на прихващането са новонастъпили обстоятелства, необхванати от силата на пресъдено нещо на решенията, с които е отречено съществуването на вземането на кредитора в производството по несъстоятелност, поради което вземането се е породило отново в патримониума на дружеството. В мотивите на ВКС

изрично е посочено, че е налице нововъзникнал факт по отношение на предходния процес по чл. 694 от ТЗ и че извършилият прихващането въз основа на обявената за относително недействителна сделка търговец има вземане по отношение на длъжника не на основание чл. 648 от ТЗ, на което го е предявил, а на съответното основание за възникване на вземането му, с което е Н.равил прихващане. Съществуването на вземането обаче не е равнозначно на съществуването на прието в производството по несъстоятелност вземане, което да подлежи на удовлетворяване.

С оглед изхода на спора по подадените частни жалби, по-конкретно неоснователност на частната жалба, подадена от Л.К. срещу определението за одобряване на сметка за разпределение № 3 и претенциите за разноси, съдържащи се в подадените отговори на тази частна жалба, съдът намира, че следва да осъди Л.К. да заплати на „С.“ ЕООД разноси в размер на 400 лева заплатено адвокатско възнаграждение и на „М. И. Б. ООД разноси в размер на 600 лева заплатено адвокатско възнаграждение.

По останалите частни жалби с оглед крайния изход на спора разноси не се дължат, доколкото те са срещу определението за одобряване на сметка за разпределение № 4.

По изложените съображения Пловдивският апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 260272 от 27.04.2021 година, постановено по т. дело № 66/2010 година по описа на Окръжен съд – Пазарджик, **В ЧАСТТА, С КОЯТО е одобрена е частична сметка № 4** за разпределение на сумата от 650 000 лева, обявена в ТРРЮЛНЦ при Агенцията по вписвания на 23.03.2021 година по партидата на „Б. М. –С-“ АД /в несъстоятелност/, ЕИК *****, изготвена от синдика И. Л. К., **вместо което**

ПОСТАНОВЯВА:

НЕ ОДОБРЯВА частична сметка № 4 за разпределение на сумата от 650 000 лева, обявена в ТРРЮЛНЦ при Агенцията по вписвания на 23.03.2021 година по партидата на „Б. М. –С-“ АД /в несъстоятелност/, ЕИК *****, изготвена от синдика И. Л. К..

ПОТВЪРЖДАВА определение № 260272 от 27.04.2021 година, постановено по т. дело № 66/2010 година по описа на Окръжен съд – Пазарджик, **В ЧАСТТА, С КОЯТО е одобрена е частична сметка № 3** за разпределение на сумата от 135 000 лева, обявена в ТРРЮЛНЦ при Агенцията по вписванията на 22.03.2021 г. по партидата на „Б. М. – С-“ АД /в несъстоятелност/, ЕИК *****, изготвена от синдика И. Л. К..

ОСЪЖДА Л. А.. К., с адрес за връчване на книжа и съобщения град С., ***** „И“ да заплати на „С.“ ЕООД, ЕИК *****, разноси за производството по настоящото дело в размер на 400 лева заплатено адвокатско възнаграждение и на „М. И. Б. ООД, ЕИК *****, разноси за производството по настоящото дело в размер на 600 лева заплатено адвокатско възнаграждение.

Препис от определението да се изпрати за обявяване в ТРРЮЛНЦ.

Определението да се впише в книгата по чл.634в ТЗ.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

